

Kállay Eszter

sebességváltó

a fa alatt biciklivel, a fény másodpercenként vált, éles árnyék, vissza, a szemhéjam mögé löki a fényt, máskor zöld levél, a szememen pihen.

tegnap este szorítottam a telefont, és közben koncentráltam az otthoni tájszólásra, ami mindig megnyugtatja a szüleim, de a budapesti barátok látványa megzavart, így a beszédem valahogy a két hely között rekedt. egész este ragadtam tőle,

mint a folt, kiömlött a sarokba a néni lakásában. napokig nem vette észre, csak amikor takarítani ment. *tudod, kedvesem, nekem mindig öreg és gonosz lakásom volt, amivel küzdenem kellett, ami ellenem lázadt.*

érdekes, én ugyanezt érzem a testemmel, a csípőm és a combom, a tokám az ujjaim, minden reggel végigment rajtuk a gyűlöletem, mint egy ima. most tanul meg úgy megszólítani magad, ahogy az ember a barátok nevét mondja.

lógnak rajtam a ruhák, beléjük szorulva a mosás illata, szekrények csöndje. véletlenül oldom fel magam, önkéntelen szárnycsapás, kimondtam valamit, és ringatom az autó kormányát, mint egy bölcsőt.

a saját akaratomból még sosem voltam ilyen gyors, de most úgy fogok teret adni, hogy közben kapok is, a visszapillantótükör igazításakor nem látok félelmet senki szemében.

óceánszem

a testem minden síráskor nő egy kicsit, kiterjedése, mint a tenger alakja, folyton változik. vajon hányszor sírsz fel bennem egyetlen éjszaka alatt. a fejlődő hangszálakat elnyomja a morajlás, nem olyan, mint az óceán, inkább, mint az emésztés.

próbálok figyelni, hogy mikor alszol el bennem, billie eilish-t éneklek, és lehunyom a szemem, azt képzelem, hogy vízparton vagyunk. a szemed színére gondolok.

csak én érezlek olyankor mozdulatlannak, vagy tényleg

merevvé válsz, amikor megtudok magamról valami újat?
 például, hogy tizenötféle tűz ég a szememben, ami olyan elszánt,
 mint az acél. vagy azt, hogy miközben rólad álmodom, éjjel lassan szivárog
 belőlem az előtej, és reggelre átüt a textilen, meglep.
 elsiratod korábbi tudatlanságom. csak a világ szeme legyen elég
 szélesre tárva ahhoz, hogy rád csodálkozzon.

vérehulló fecskéfű

fecskéfűnek hívják a fiam. egy fűszálba kapaszkodott, de
 elengedte. nem láttátok valahol? magamban kerestem, de
 nem találtam mást, csak sűrű anyagot.

fecskéfűnek hívják a lányom. mikor megszületett, kérték,
 hogy oltsam be gyógynövénnyel. a kertben keresem már mióta.
 elbújt a fűszálak közti fenyegető árnyékban. szóljon, aki megtalálta.

fecskéfűnek hívnak. rég szólítottak a saját nevemen,
 én is rég neveztem meg magam. hiányoztam. megcsúsztam
 egy síkos fűcsomón, a lelkem azóta gúzsba kötve.

nem figyelek a gyerekeimre. a helyük fészekkel kibélelve. várja őket
 vissza, én meg magamat. mikor várni kezdtem, a lelkemre kötötték,
 hogy figyeljek a viselkedésemre, mindent a legapróbb részletekig,

étkezések és mozdulatok száma, minősége, hogyan ülök le, hogyan állok
 föl, veszélyeztetem-e magam, elég engedelmesen fekszem-e.

odaláncoltattam magam az orvosi ágyhoz, és mondtam, hogy a lelkem csomó,
 a testem máshoz tartozik, de hiányzik a nap minden percében,
 hogy gondoskodó gép egy batyuba kötve.

holnap kontrollra megyek. nem láttátok a gyerekeimet?